

***

В розкішному платті під дзвін каблуків

І пишна, мов птах з королівського двору,

Під музику вітру і хор голосків,

Опалого листу тремтливу розмову.

Під скрипки звучання у сонних дерев

І подих будинків, завмерле чекання,

Під вуличний гамір, приглушений рев

Ї самотності в парку глибокі зітхання.

Я – осінь, розкішна, до тебе іду,

Минаючи всі негаразди й тривоги,

Крізь сум і безвихідь, застиглу біду,

Під дзвін каблуків – зустрічаю дороги...

Торкаю солодку усмішку думок,

Під соло дощу, що акордами повен

У тишу ночей і в легкий холодок

Повз пристань й заблудлий у далечі човен.

Я – осінь.. останній мій крок прижиттєво.

Закинута долею до твоїх ніг

Завершила танець – фатально, миттєво

Лапатий на землю посипався сніг...

***

Тихо! – Я прошу, облиш

Ці слова й їх звуки,

Щоб zostались з нами лиш

Ночі теплі руки.

Чуєш, як годинник б'є? –

Вибиває роки.

Час в кімнаті тишу п'є

І...рачує кроки.

Він – єдиний звук в кімнаті –

Пульс у тілі ночі

Ці «тік-так» - старі й завзяті –

Ллються, мов пророчі...

Повний штиль...і пахне морем

Та пухким чеканням.

Сіллю, радістю і горем

Та чужим коханням...

Мріями, забутим сном,

Теплим сподіванням,

Вітром за твоїм вікном

І думок зітханням.

Пахне віск згорілих свіч.

Темінь звуки губить...

Тихо! Ти розбудиш ніч!

А вона – не любить...

***

Терпкий туман на дотик, мов ніжність, –

Небо відкрило свій портсигар.

Димом обвило опівнічну свіжість,

Місяць поволі закутався в пар.

Крапля дощу на кінчику носа,

Губи покрив освіжаючий бриз.

Легко і добре – іду, наче боса –

Так до смаку цей погодній каприз.

Голос вітрин неоновим серцем

Стукає в ритм приглушених слів,

Грає по нотах спокусливим «Герцем»

Манить у світ дивовижних вогнів.

Осінь у місті – безтямно цілує

Сонні обличчя гарячих доріг.

Квіти зриває, з садом фліртує,

Листя жбурляє мені на поріг.

***

Осінній парад

Солодкі медові осінні листки

Цілючись з вітром, миттєво старіють.

І тінь хризантем обійма пелюстки

В шаленому танго танцюють-радіють.

Остання троянда життя віддала,

Впіймавши дощу гіркувату краплину,

Як фенікс, жар-птиця, згоріла дотла –

Весною відродить душі половину.

Асфальт почорнілий штовхає таксі

Водій як і фари – обое зітхнули.

Душевеним осіннім парадом усі

У сум і самотність приємну пірнули.

Панічно кружля парасоля нова

До неба здійма оксамитові крила,

Колишеться, наче у полі трава,

Мов дивні фрегата розкішні вітрила.

Коти надворі не вимазують ніг

Лежать між вазонів, з вікна споглядають.

Десь пес садинокий по стежці пробіг

Там листя, каштани вже люди збирають...

Все так, як завжди – осінній парад,

Коти – мружать очі, залізують рани.

А ми – з головою у свій листопад

Чекаєм весну і перші тюльпани...